

Onzichtbaar
verbonden

ROMAN

Olga van der Meer

ONZICHTBAAR VERBONDEN

Olga van der Meer

Onzichtbaar verbonden

Westfriesland

ISBN 978 90 205 1862 7
e-ISBN 978 90 205 1861 0
NUR 344

© 2012 Uitgeverij Westfriesland, Utrecht
Omslagillustratie en –ontwerp: Bas Mazur

www.uitgeverijwestfriesland.nl
www.olgavandermeer.jouwweb.nl

Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1

Een zacht gehuil vulde de operatiekamer. Penny Staalhorst, met haar hoofd achter het groene scherm, hoorde het wel, maar het duurde even voor het tot haar doordrong dat dit haar kind was.

‘Ze is er,’ klonk de stem van de gynaecoloog opgewekt. Hij kwam even met zijn gezicht over het scherm en keek naar zijn patiënte.

Penny voelde de bijna onbedwingbare neiging om haar armen uit te strekken en haar kind te troosten, maar haar handen lagen vastgesnoerd om ervoor te zorgen dat ze niet bewoog tijdens de keizersnede. Haar man Huug zat naast haar aan het hoofdeinde. Hij pakte haar hand vast en kneep erin.

‘Onze Sarah,’ zei hij. ‘Is alles goed?’

‘Op het eerste gezicht wel. De kinderarts gaat haar nu onderzoeken en dan moet ze nog even de couveuse in, zoals u weet. Dat is standaard na een keizersnede.’ Met een snelle beweging overhandigde de gynaecoloog de baby aan de gereedstaande kinderarts, die haar heel even voor Penny en Huug hield voor hij aan het onderzoek begon. Vanuit de hoek van de operatiekamer, waar een speciaal daarvoor dienende tafel stond, hield hij de ouders op de hoogte van zijn verrichtingen.

‘Goed gezond. Ze krijgt van mij een negen,’ zei hij uiteindelijk.

‘Onze andere kinderen kregen een tien,’ kon Huug niet nalaten bezorgd op te merken. Hij kneep nog steeds in de hand van Penny, die alles stoïcijns leek te ondergaan.

‘Dat komt na een keizersnede maar weinig voor. De baby heeft even tijd nodig om aan de veranderingen te wennen. Het is niet niks als je zomaar vanuit je veilige, donkere nestje het felle licht in wordt getild.’

Zorgzaam wikkelde hij het kleine meisje in een war-

me doek, waarna de ouders haar eindelijk goed konden zien en kennis met haar konden maken voor ze in de couveuse werd gelegd. Een verpleegkundige reed het apparaat de operatiekamer uit, naar de kinderafdeling.

‘Ga met haar mee,’ verzocht Penny aan Huug.

‘Ik wil jou niet graag alleen laten,’ twijfelde hij.

‘Je hoeft niet bang te zijn dat ik wegloop. Ik wil zeker weten dat Sarah niet verwisseld wordt met een andere baby,’ drong ze aan.

Dat argument deed hem haastig de verpleegkundige volgen. Penny bleef achter onder de hoede van de gynaecoloog en het operatieteam.

‘Gaat het goed met u?’ informeerde de anesthesist.

Ze knikte slechts. Een eenzame traan gleed uit haar ooghoek en veroorzaakte een kriebelend spoor op haar wang, maar ze kon hem niet wegvegen. Het enige wat ze kon bewegen was haar hoofd, maar daar werd de jeuk niet minder van. Een zachte doek werd over haar gezicht gehaald. De vrouwelijke anesthesist keek haar begrijpend aan.

‘Het valt niet mee, hè, zo’n ingreep? Uw andere kinderen zijn op de natuurlijke manier geboren, begreep ik. Dan zal dit wel een domper zijn. In plaats van een feestje in de verloskamer, eenzaam achterblijven op de OK. Gelukkig is uw dochter gezond, dat maakt altijd alles weer goed.’

Ze controleerde de apparatuur waar haar patiënte aan aangesloten lag en Penny draaide snel haar gezicht naar de andere kant. Ze begreep dat deze vrouw haar wilde afleiden, maar ze had geen behoefte aan een praatje. Ze sloot haar ogen in de hoop dat ze haar allemaal met rust zouden laten terwijl de arts aan het hechten was. Dat duurde trouwens langer dan de hele keizersnede, was haar van tevoren verteld. Het was een secuur werkje omdat de buikwand uit diverse lagen bestond, die stuk voor stuk gehecht moesten wor-

den. Pas een uur later werd ze naar de verkoeverkamer gebracht, waar Huug op haar wachtte.

‘Ik heb er persoonlijk op toegezien dat Sarah een armbandje met de goede gegevens omkreeg,’ zei hij. ‘En ik heb meteen de hele familie gebeld. Iedereen is blij voor je dat de ingreep achter de rug is.’

‘Nu nog herstellen,’ zei Penny met een flauwe glimlach. ‘Veel mensen denken dat een keizersnede een makkie voor de moeder is. Bevallen zonder pijn, dat wil iedereen wel. Maar ik voel me geradbraakt. Nu al, terwijl de verdoving nog niet eens uitgewerkt is.’

‘Dat is slechts een kwestie van tijd,’ troostte Huug haar. ‘Kijk eens, voor op je nachtkastje.’

Hij haalde een foto uit zijn borstzak tevoorschijn en hield die haar voor. Penny zag een afbeelding van Sarah in haar couveuse. De baby had haar oogjes open en leek haar moeder recht aan te kijken. Weer biggelde er een traan langs haar wang, die ze driftig wegveegde. Gelukkig kon ze dat nu zelf. Ze haatte het om afhankelijk van anderen te zijn, zelfs als het om zoiets kleins ging als het afvegen van haar gezicht.

‘Wat is ze mooi,’ zei ze zacht. ‘Ze lijkt op Tessa.’

‘Eén gezicht met haar zus,’ beaamde Huug. ‘Ik haal haar en Julian trouwens straks op. Ze kunnen niet wachten om hun nieuwe zusje te zien. Vooral Tessa was door het dolle heen.’

‘Dat verandert vast nog wel als Sarah eenmaal thuis is en haar deel van de aandacht opeist,’ voorspelde Penny met een glimlach. ‘Kleine zusjes zijn per definitie lastig, dat zal bij ons thuis geen uitzondering zijn. Weet je nog hoe Julian reageerde toen Tessa werd geboren?’

‘Hij wilde haar voortdurend uit logeren sturen,’ herinnerde Huug zich. Ook hij lachte. Ze hadden destijds aardig wat te stellen gehad met Julian, dat zou hij niet gauw vergeten. Hij vond zijn zusje heel leuk, maar alleen als ze sliep. ‘Maar Tessa is vijf, Julian was destijds

pas twee, dat maakt vast een groot verschil. Het zou nu ook weleens de andere kant op kunnen gaan, dat Tessa meer aandacht aan Sarah geeft dan jij.'

'Is dat een verwijt?' Penny's gezicht betrok. 'Ik heb nu eenmaal een drukke baan, Huug. Als je een moederkloek voor je kinderen wilt hebben, had je niet met mij moeten trouwen. Ik ben niet in de wieg gelegd om fulltimemoeder te zijn, dat heb je altijd geweten. Het helpt echt niet als je daar voortdurend over zeurt.'

'Zo bedoelde ik het niet, het was zomaar een losse opmerking,' haastte Huug zich te zeggen.

'Ze zijn nog nooit iets tekortgekomen. Ook geen liefde, al ben ik dan niet de hele dag thuis met ze. De crèche, onze vaste oppassen en tegenwoordig de buitenschoolse opvang doen hun werk uitstekend. Ze hebben het beter dan menig ander kind.'

'Ik heb je nog nooit verweten dat je werkt.'

'Je roept wel regelmatig dat ik te weinig tijd voor de kinderen vrijmaak.'

Hun gesprek werd onderbroken door een verpleegster die Penny's bloeddruk kwam opmeten en Huug zuchtte onhoorbaar. Daar gingen ze weer. Zelfs vandaag. Penny voelde zich ontzettend snel aangevallen als het om haar baan ging. Zelfs de kleinste opmerking in die richting kon een discussie of zelfs een ruzie uitlokken. Hij had weleens bij zichzelf gedacht dat ze dan vooral zo schreeuwde om zichzelf te overtuigen. Als ze er zelf voor honderd procent achter stond, hoefde ze zichzelf tenslotte niet steeds te verdedigen, was zijn mening. Hij had geen moeite met haar fulltimebaan. Penny was een volwassen vrouw die haar eigen keuzes kon maken. Als zij gelukkiger was met een drukke baan dan als thuisblijfmoeder, moest ze dat vooral doen. Wat ze al zei, de kinderen kwamen geen liefde tekort, daar waakte hij trouwens angstvallig voor. Waar hij wel een probleem mee had, was dat ze zo veel werk-

te. Ook vaak de avonden en tijdens de weekenden. Die uren gingen ten koste van hun gezinsleven. Er zat niet altijd genoeg evenwicht in. Het gebeurde regelmatig dat een gepland gezinsuitstapje niet doorging omdat ze op stel en sprong iets moest regelen voor het reclamebureau dat ze samen met haar compagnon Romano had opgezet. Aan de andere kant was hij ook realistisch genoeg om toe te geven dat het runnen van een eigen bedrijf niet altijd alleen maar tijdens kantooruren kon plaatsvinden. Zonder flexibiliteit zou het bedrijf waarschijnlijk geen lang leven beschoren zijn, maar Penny wilde altijd alles zelf regelen en overal zelf bij aanwezig zijn, ook als dat niet strikt noodzakelijk was. En ook als dat betekende dat ze bijvoorbeeld een ouderavond van school miste of dat ze er niet bij was als Julian zijn kampioenswedstrijd speelde met zijn voetbalclub. Dat ging Huug te ver en dat was een eeuwig twistpunt tussen hen.

‘Hoe voel je je nu?’ veranderde hij haastig van gespreksonderwerp nadat de verpleegster haar werk had gedaan en naar een andere patiënt liep.

‘Gaat wel. Leeg,’ zuchtte Penny.

‘Dat zal best. Er is net bijna acht pond uit je buik gehaald.’ Huug lachte om zijn eigen grapje.

Penny beet op haar onderlip. Dat was niet wat ze bedoelde en Huug had dat kunnen weten. Ze had vaak geprobeerd hem duidelijk te maken wat ze voelde, maar hij leek dat nooit echt te begrijpen. De leegte zat niet in haar buik, die bevond zich in haar hart. Alsof daar een groot gat in zat dat nergens door opgevuld kon worden. Niet door haar huwelijk met Huug, niet door haar reclamebureau met alle drukke werkzaamheden die daarbij kwamen kijken en ook niet door de geboorten van haar kinderen. En dat laatste had ze nu toch al drie keer geprobeerd. Acht jaar geleden was ze ervan overtuigd geweest dat de leegte zou verdwijnen als ze

eenmaal haar eigen kind in haar armen hield. Het was echter zelfs niet eens minder geworden. Het enige wat veranderd was, was dat ze er minder vaak last van had vanwege de drukte die kleine kinderen nu eenmaal met zich meebrachten. In het normale dagelijkse leven met werk, haar gezin en het huishouden had ze amper tijd om stil te staan bij haar gevoelens. Nu ze echter werkeloos in bed lag, zonder iets omhanden, sloeg het dubbel toe. Het liefst zou ze dit bed uit springen om iets te gaan doen, maar het zou nog wel een tijdje duren voordat ze daartoe in staat was, vreesde ze. Ze miste haar werk nu al, hoewel ze tot gisteren aan toe had doorgewerkt. Voor haar geen zwangerschapsverlof, ze vond dat ze zich dat niet kon permitteren. Bovendien had ze er geen behoefte aan gehad om zich in haar huis terug te trekken en de komst van de baby af te wachten. Ze was veel liever bezig.

Aan bevallingsverlof zou ze echter niet ontkomen. Haar lichaam zou tijd nodig hebben om te herstellen van de zwangerschap en de operatie, hoe graag ze ook aan de slag zou willen. Ze zag nu al tegen de komende weken gedwongen nietsdoen op. Als ze maar eenmaal naar huis mocht, dan had ze tenminste haar laptop en BlackBerry bij de hand. Huug had heel lief wat tijdschriften in haar ziekenhuistas gestopt, maar ze hield niet van lezen. In de spaarzame vrije momenten die ze zichzelf gunde hield ze zich bezig met de social media via het internet. Dat was tevens een goede manier van netwerken, zodat ze zich niet schuldig hoefde te voelen omdat ze haar tijd zat te verdoen. Andere hobby's had ze niet. Huug schreef in zijn vrije tijd gedichten en hij vond het leuk om met potlood portrettekeningen te maken, maar daar had zij nooit het nut van ingezien. Als hij zijn gedichten zou publiceren en zijn tekeningen tentoon zou stellen was het iets anders, maar hij deed het puur voor zijn plezier en hoefde er niet zo nodig iets

mee te bereiken. Huug was helemaal niet ambitieus. Hij werkte als postbode. Een eenvoudige baan waar hij tevreden mee was omdat dit hem in staat stelde veel tijd met hun kinderen door te brengen. Dat vond hij belangrijker dan een goed salaris thuisbrengen. Nou ja, dat was ook niet nodig, daar zorgde zij al voor. Haar reclamebureau liep goed, ze hadden de laatste tijd een paar interessante opdrachten binnen weten te slepen. Huugs minieme ambities hadden haar overigens nooit gestoord, al stond zij heel anders in het leven. Ze vulden elkaar juist uitstekend aan op deze manier. Als hij net zo'n workaholic zou zijn als zij was, zou er van hun huwelijk weinig terecht zijn gekomen. Hij was de stabiele factor in haar hectische leven, haar rustpunt. Jammer dat zelfs hij niet in staat was gebleken de leegte in haar hart op te vullen.

Penny sloot haar ogen en dacht terug aan de periode waarin ze elkaar ontmoet hadden. Ze was zo ontzettend verliefd op hem dat er voor niets anders meer plaats was geweest, zelfs niet voor dat onbestemde, knagende gevoel van gemis waar ze al sinds haar prille jeugd last van had. Dat was het dus, had ze gedacht. Dat miste ze, liefde. Iemand die er exclusief voor haar was, iemand die onvoorwaardelijk van haar hield, iemand die haar nam zoals ze was en voor wie ze zich niet in allerlei bochten hoefde te wringen om geaccepteerd te worden. Zoals vroeger thuis. Eigenlijk heel vreemd dat ze dergelijke gevoelens had, want ondanks het feit dat ze geadopteerd was, was ze nooit iets tekortgekomen. Haar ouders hadden haar net zo behandeld als ze hun biologische kinderen Victoria en Lucas behandelden. Ze kreeg net zo vaak complimenten, cadeautjes of straf als zij, al naargelang haar gedrag. Penny had hen nooit kunnen betrappen op het maken van onderscheid, toch had ze het wel altijd zo gevoeld. Voor haar gevoel moest ze altijd net iets meer haar best doen, net wat liever

zijn en net wat hogere cijfers op school halen om net zo goed bevonden te worden. Het waren gevoelens waar ze nooit over sprak, omdat ze met haar verstand wist dat ze geen enkele reden had om zo te denken, maar ze waren haar hele jeugd onmiskenbaar aanwezig. Trouwens, niet alleen tijdens haar jeugd. Inmiddels was ze vierendertig en kampte ze daar nog steeds mee. Het bleef toch altijd net of zij er niet helemaal bij hoorde.

Op dit soort emotionele momenten had ze daar het meest last van. Ze werd er overigens nog eens extra in bevestigd toen Huug de kinderen ging halen, die bij Victoria en haar man Boudewijn logeerden. Hoewel ze uit ervaring wist dat Victoria niet onmiddellijk op kraambezoek zou komen – dat had ze bij de andere twee ook niet gedaan – was ze toch teleurgesteld toen Huug met alleen Tessa en Julian binnenstapte in de verpleegkamer waar ze inmiddels naartoe was gebracht.

‘Wilde Victoria niet mee?’ kon ze niet nalaten nonchalant te vragen. Waarom deed ze dat eigenlijk, vroeg ze zich tegelijkertijd af. Alsof ze zichzelf nog even moest pijnigen.

‘Ze komt over een paar dagen, als je een beetje bijgekomen bent,’ antwoordde Huug. ‘Ik moest je feliciteren van haar. Ze is bang dat het te vermoeiend is als ze meteen naast je bed staat.’

Net als bij de geboorten van Julian en Tessa. Normaal gedrag voor Victoria, die zelf geen kinderen had en niet begreep hoe graag een pas bevallen moeder haar kind aan haar familie wilde laten zien. Hoewel Penny dat van tevoren had geweten, gaf het haar toch een pijnlijke steek.

‘Ik heb je ouders inmiddels ook te pakken gekregen,’ vervolgde Huug. ‘Zoals je weet vertoeven ze momenteel in Bulgarije, het kostte nog even moeite om hen te bereiken. Ze waren dolblij dat alles goed is. Zodra je thuis bent, bellen ze je zelf.’

Zonder het te weten strooide hij met deze woorden nog wat extra zout in de wond. Penny's ouders Wim en Ankie hadden vorig jaar een camper gekocht en reisden daar de halve wereld mee rond. Momenteel waren ze bezig met een rondrit door het oosten van Europa, een reis die al in de planning had gezeten voor Penny aankondigde dat ze haar derde kind verwachtte. Ze had hun zelf bezworen dat ze vanwege dit derde kleinkind hun plannen niet moesten veranderen, toch deed het pijn dat ze nu niet aanwezig waren. Onwillekeurig vroeg ze zich toch af of ze hetzelfde zouden hebben gedaan als Victoria, hun biologische dochter, een kind had gekregen. Gedachten die ze nooit helemaal kon tegenhouden.

Terwijl Huug met Julian en Tessa naar de kinderafdeling ging om Sarah in haar couveuse te bewonderen, staarde Penny met brandende ogen naar het witte plafond. De wond in haar buik begon pijn te doen en er kwam een lichte hoofdpijn opzetten. Dit was toch totaal anders dan na de bevallingen van Julian en Tessa. Toen was ze euforisch geweest en hadden ze met champagne met elkaar geproost vanwege het heuglijke feit van de geboorte. Bij zowel haar zoon als haar dochter had ze zich na de bevalling meteen weer fit gevoeld, iets waar ze nu alleen maar van kon dromen. Hoewel ze nu lichamelijk gezien geen inspanning had hoeven leveren, voelde haar lichaam aan alsof ze een marathon had gelopen. Uitgeput, pijnlijk en loodzwaar.

'Hoi, daar ben ik. Is de operatie meegevallen?'

Plotseling zwaaide de deur verder open. Penny zag een paar slanke benen in spijkerbroek, met daarboven een enorme vaas met bloemen. Ze kon niet zien wie zich daarachter bevond, maar de stem kwam haar niet bekend voor. De onbekende zette de vaas neer, zodat er een lachend gezicht met een donker pagekapsel en opvallende, blauwe ogen tevoorschijn kwam. De lach

maakte echter plaats voor verbazing op het moment dat ze Penny op het bed zag liggen.

‘Jij bent Jurgen niet.’ Het klonk bijna beschuldigend.

‘Klopt,’ moest Penny toegeven. ‘Mijn naam is Penny.’

‘Dit is toch kamer vijftwintig?’ vroeg de vrouw verward. Ze liep terug naar de deur om het nummer te controleren. ‘Ja, zie je wel. Dat is toch echt het nummer dat ik doorgekregen heb. Dan ga ik het maar even navragen. Sorry dat ik je gestoord heb, ik hoop dat je niet net lag te slapen?’

‘Nee hoor. Mijn man is er, hij is even met onze kinderen naar boven, zodat ze hun nieuwe zusje kunnen bewonderen. Ik ben vanmiddag bevallen,’ vertelde Penny.

‘Echt? Wat leuk. Gefeliciteerd. Alles goed?’

‘Ze moet alleen nog even in de couveuse blijven vanwege de operatie, maar volgens de kinderarts is ze kerngezond. Kijk, dit is ze, onze Sarah.’ Trots liet Penny de foto zien die Huug op haar nachtkastje had gezet. Ook al was deze vrouw een wildvreemde voor haar, het deed haar toch goed om even te showen met haar jongste dochtertje.

‘Ach, wat een schatje,’ zei de vrouw vertederd. ‘Wat zul je gelukkig zijn nu.’ De vaas met bloemen, die ze net weer opgepakt had, zette ze opnieuw op het nachtkastje. ‘Hier, jij mag ze hebben. Ik zie nog helemaal geen bloemen staan en dat is toch wel het minste wat je verdiend hebt na een dergelijke prestatie. Bovendien staat het zo feestelijk en het is tenslotte feest, al ligt je dochter op een andere verdieping.’

‘Wat ontzettend lief van je,’ zei Penny, geraakt door dit spontane gebaar van een vreemde terwijl haar eigen zus en broer zich nog niet eens hadden laten zien. ‘Maar die Jurgen dan? Ze waren voor hem bestemd.’

De vrouw haalde haar schouders op. ‘Ik koop in het winkeltje in de hal wel iets van een voetbaltijdschrift of zo, dat vindt hij toch leuker dan bloemen,’ beweerde

ze luchtig. ‘Als ik hem tenminste ooit kan vinden in dit doolhof. Ik weet toch echt zeker dat hij kamer vijftien tegen me heeft gezegd. Enfin, ik ga op zoek. Nogmaals gefeliciteerd en heel veel geluk met je gezin.’ Ze zwaaide terwijl ze naar de deur liep.

‘Wacht!’ riep Penny. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Chantal.’

‘Dank je wel, Chantal. Ik vind dit heel lief van je,’ zei Penny.

‘Het is niets. Knap maar snel op. Doei.’

De deur viel achter haar dicht en voorzichtig liet Penny zich weer terug in de kussens vallen. Met een vingertop streefde ze voorzichtig een van de fluweelachtige bloemen uit het grote boeket. Ze had vanmiddag een gezonde dochter gekregen, toch was het dit gebaar van een wildvreemde dat haar dag goed had gemaakt.

HOOFDSTUK 2

Zoekend liep Chantal Peereboom door de lange gangen, tot ze eindelijk een verpleegster tegenkwam die ze aanschoot.

‘Kunt u me helpen? Ik ben op zoek naar Jurgen Smit. Hij zou in kamer vijftwintig moeten liggen, maar dat is niet het geval.’

De wenkbrauwen van de verpleegster schoten omhoog. ‘Dat lijkt me stug. In deze gang bevinden zich verloskunde en de gynaecologische afdeling. Ik denk dat u op de verkeerde verdieping zit.’

‘Ik moet op de vierde zijn.’

‘Dit is de derde etage. Ik denk niet dat u die Jurgen hier zult vinden.’ Met een knikje liep de verpleegster door.

Chantal sloeg zich met haar vlakke hand tegen haar voorhoofd. Wat een blunder! Dat was weer typisch iets voor haar. Op het moment dat de lift stopte, was ze zonder verder te kijken uitgestapt, aannemend dat ze op de vierde verdieping waren aanbeland, waarvan ze de knop had ingedrukt. Ze had niet eens gelet op de borden die aangaven welke afdelingen hier gevestigd waren.

In zichzelf grinnikend liep ze terug naar de hal waar de liften zich bevonden. Voor die ene verdieping die haar scheidde van Jurgen kon ze makkelijk de trap nemen, maar dan moest ze daar weer naar op zoek. De liften wist ze tenminste te vinden. Ondertussen was het bezoekuur allang begonnen, Jurgen zou wel al naar haar uit liggen kijken. Hij zou vast niet kunnen lachen om haar fout, wist Chantal. Jurgen vond haar chaotisch en slordig en hij hamerde er voortdurend op dat ze beter moest nadenken voor ze iets deed. Iets als dit zou hem nooit overkomen.

Uit de lift stapte een man met twee kinderen, een jongen en een meisje.

‘Sarah is mooi, hè pap?’ hoorde ze de hoge stem van het meisje zeggen. ‘Wanneer mag ze naar huis? Ik wil met haar spelen.’

‘Dat kan nog lang niet,’ bromde de jongen op een toon die aangaf hoe dom hij deze opmerking vond.

‘Het gaat snel genoeg,’ lachte de vader.

Bij het uit de lift stappen knikte hij naar Chantal. Dat moest de man van Penny zijn, met hun twee oudste kinderen. Een leuk stel. Ze keek hen na tot de liftdeuren zich sloten. Die Penny was ongeveer van haar eigen leeftijd, maar het was wel duidelijk dat hun levens enorm van elkaar verschilden. Zij moest er niet aan denken getrouwd te zijn en een paar kinderen op de wereld te zetten. Ze was stapelgek op baby’s en peuters, maar dan vooral omdat ze hen nooit langer dan een paar uur achter elkaar meemaakte. De moederrol was niets voor haar, dat wist ze al heel lang. Ze had haar vrijheid veel te lief. Bovendien hadden kinderen een vader nodig en zij had het nog nooit langer dan een jaar uitgehouden met dezelfde man. Jurgen kende ze inmiddels zeven maanden en ze had het idee dat ook deze relatie op haar eind liep. De verliefdheid van het begin was tegenwoordig ver te zoeken. Toch wilde ze het nog niet opgeven. Ze had al zo veel vrienden gehad in de loop der jaren, ooit moest het toch lukken om een echte band op te bouwen met iemand. Een trouwboekje was daar niet voor nodig, wel wederzijdse liefde en respect. Ze dacht dat bij Jurgen gevonden te hebben en wilde niet zo snel al toegeven dat ze dat fout had ingeschat.

Terwijl de lift naar boven zoefde, gleden Chantals gedachten weer terug naar Penny en haar gezin. Drie kinderen, wat een opgave. Ze zou er haar handen wel aan vol hebben en er bleef waarschijnlijk weinig tijd voor haarzelf over. Ze rilde bij het idee. Nee, dat was niets voor haar. Zij vond het veel te leuk om te werken

en verlangde er absoluut niet naar om haar baan in te ruilen voor een gezin. Hoewel ze niet bepaald een glanzende carrière had met haar baan als gastvrouw in het zonnebankcentrum, had ze wel veel plezier in haar werk. Ze hield ervan om alles zo goed mogelijk op orde te houden en genoot van het contact met de klanten. Veel verdiende ze er niet, maar ze had ook niet veel nodig. Het tweekamerflatje dat ze bewoonde was groot genoeg voor haarzelf, op de fiets kwam ze overal waar ze wilde wezen en als het mooi weer was bracht ze haar vrije dagen het liefst in het park vlak bij haar huis door. Samenzijn met haar vrienden en een paar flessen goedkope wijn, meer verlangde ze niet.

Eenmaal op de juiste etage aangekomen had ze Jurgen snel gevonden. Kamer vijftwintig, dat klopte inderdaad, maar dan op de afdeling chirurgie. Hij was diezelfde ochtend geopereerd aan een acute blindardarmontsteking en moest hier nog een paar dagen blijven. Ondanks de ingreep die hij achter de rug had, zat hij rechtop in zijn bed. In tegenstelling tot de andere patiënt in de kamer, tegenover Jurgen, had hij geen bezoek, zag Chantal. Zo vreemd was dat niet. Jurgen was een man met weinig vrienden en zijn familie woonde hier niet in de buurt. Een jaar geleden was hij vanuit het uiterste noorden van het land naar deze stad verhuisd vanwege zijn werk. Hij praatte niet vaak over zijn baan, maar uit zijn summiere verhalen had ze wel begrepen dat hij slecht overweg kon met zijn collega's. Het was dan ook niet verwonderlijk dat die nu niet aan zijn bed zaten.

‘Waar bleef je nou?’ was zijn norske begroeting. ‘Ik zit al een kwartier naar die deur te staren. Mensen die niet in een ziekenhuis liggen, hebben geen idee hoe belangrijk bezoek is. Het is blijkbaar erg lastig voor je om ergens op tijd te komen.’

‘Dag Jurgen,’ zei Chantal rustig, al stond ze inwen-

dig op springen. Ze had de hele dag aan hem gedacht, een paar keer naar de afdeling gebeld om te vragen hoe de operatie gegaan was en zich behoorlijk moeten haasten om hier op tijd te komen. Bovendien had ze haar lunchpauze gebruikt om bloemen voor hem te kopen, al waren die dan uiteindelijk ergens anders beland. Ze had wel iets beters verdiend dan deze chagrijnige begroeting en onterechte verwijten. Maar hij had net, na een zware nacht met veel pijn, een operatie achter de rug, daar moest ze rekening mee houden. Ze gaf hem een zoen op zijn wang, waarbij hij zijn gezicht vertrok.

‘Voorzichtig, ik heb erg veel pijn.’

‘Toch niet aan je wang?’ zei ze luchtig. ‘De operatie is goed gegaan, hoorde ik. Gelukkig.’

‘De verpleegster vertelde dat je gebeld had,’ merkte hij stug op. ‘Eigenlijk had ik je vanmiddag wel op het bezoekuur verwacht, maar dat was blijkbaar te veel moeite voor je. Bellen is makkelijker.’

‘Toen ik belde, zeiden ze dat ik beter niet kon komen omdat je nog niet helemaal wakker was, anders had ik wel een uurtje vrij gevraagd.’

‘Ja, vast.’ Het klonk schamper. ‘Daarom ben je nu ook zo vroeg, je kon niet wachten om me te zien.’

‘Ik ben vanuit mijn werk meteen gekomen, ik heb nog niet eens tijd gehad om te eten.’

‘Dat zal wel zwaar voor je zijn. Ruilen?’ vroeg hij cynisch.

Chantal beet op haar lip. Hij voelde zich ongetwijfeld beroerd, toch voelde ze de neiging opkomen om op te staan en weg te lopen. Er was nog geen normaal woord uit zijn mond gekomen, alleen maar verwijten en beschuldigingen. Alsof het haar schuld was dat hij hier lag.

‘Ik maakte weer een behoorlijke blunder,’ begon ze gemaakt vrolijk te vertellen in een poging de sfeer wat luchtiger te maken. ‘Ik was op de verkeerde verdieping

uit de lift gestapt en als gevolg daarvan dus ook de verkeerde kamer binnengegaan. Blijkt het de verloskundige afdeling te zijn. De verpleegster keek me erg vreemd aan toen ik vroeg waar ik jou kon vinden.'

Ze hoopte Jurgen met dit verhaal aan het lachen te maken, maar daarin kwam ze bedrogen uit.

'Echt iets voor jou,' smaalde hij. 'Moeilijk, hè, opletten op welke etage de lift stopt?'

Nu stond ze inderdaad op. Genoeg was genoeg.

'Het spijt me voor je dat je ziek bent, maar ik ben niet hierheen gekomen om door jou gekleineerd te worden,' beet ze hem toe. 'Ik kom morgen wel weer eens kijken of je normaal kunt doen.'

'Stel je niet zo aan. Ik heb een zware dag achter de rug.'

'Dat geeft je geen enkel recht je zo te gedragen. Ik ben geen deurmat waar je je voeten aan af kunt vegen om vervolgens de modder te laten liggen.'

'Je overdrijft,' zei Jurgen kort. 'Als je nu weggaat hoef je niet meer terug te komen, dan is het over tussen ons.'

'En jij denkt werkelijk dat dit ultimatum me over de streep trekt om te blijven?' spotte ze. 'Dat heb je dan toch verkeerd ingeschat. Dag Jurgen.'

Resoluut trok ze de deur van de verpleegkamer, waar ze maar amper binnen was geweest, achter zich dicht. Ze ving nog net een glimp op van de verblufte gezichten aan het andere bed. Ze moest er bijna om lachen. Met haastige passen, alsof ze bang was dat Jurgen achter haar aan zou komen, hoewel hij daar momenteel niet toe in staat was, liep ze naar de uitgang van het ziekenhuis. Deze keer nam ze de trap naar beneden. Ze moest iets hebben om haar kwaadheid op af te reageren, hard de trappen af hollen bleek een prima remedie. Eenmaal beneden liet ze zich hijgend op een bankje voor de ingang zakken, nog steeds te kwaad om haar fiets te

pakken en naar huis te rijden. Ze was bang dat ze zich niet op het verkeer zou kunnen concentreren nu en dat risico nam ze liever niet.

Hun relatie was de laatste tijd al niet bepaald vlekkeloos verlopen, maar zijn gedrag van vandaag sloeg alles. Daarvoor kon hij zijn operatie echt niet als excuus gebruiken.

Weer een relatie voorbij dus, constateerde ze gelaten. De zoveelste inmiddels. Ze had het met Jurgen oprecht geprobeerd, maar een dergelijke behandeling pikte ze van niemand. Daarvoor bezat ze toch echt te veel eigenwaarde. Misschien moest ze zich er maar eens bij neerleggen dat een langdurige verbintenis niet voor haar was weggelegd. Er waren zat mensen die het beste gedijden bij losse, wisselende liefdesrelaties, blijkbaar hoorde zij daar ook bij. Aan gebrek aan aandacht had ze in ieder geval niet te klagen, over het algemeen volgde de ene vriend altijd snel de andere op. Keer op keer hoopte ze daarbij dat ze nu iemand getroffen had die op dezelfde manier in het leven stond als zij, iemand op wie ze niet snel uitgekeken zou raken. Maar zoals steeds was dat nu dus ook weer niet gelukt. Gelukkig had ze die dure bloemen niet aan hem, maar aan die Penny gegeven, dacht ze wraakzuchtig bij zichzelf. De grote, gemengde bos met vaas had haar een klein kapitaal gekost. Ze zou het jammer van het geld hebben gevonden als Jurgen daar nu van had kunnen genieten. Maar zichzelf kennende was ze dan alsnog teruggegaan om die vaas op te halen. Eigenlijk jammer dat dit nu niet nodig was, ze had graag zijn gezicht willen zien bij een dergelijke actie van haar kant.

Langzaam begon ze de humor van de situatie in te zien. Ze had zo veel moeite voor Jurgen gedaan vandaag en nu was ze geëindigd op een bankje voor het ziekenhuis, met een rammelende maag vanwege een door tijdgebrek maar halve lunch en een overgeslagen

avondmaaltijd. En waarom? Om afgesnauwd en beleedigd te worden. Het zou weer eens niet zo zijn, zij trof dat soort dingen altijd. Gelukkig zat het niet in haar aard om snel verbitterd te raken of om het slachtoffer te gaan spelen, ze kon er altijd wel om lachen. En ze had vandaag een goede daad verricht door een onbekende vrouw een bos bloemen te geven, dacht ze opgewekt bij zichzelf. Penny had eruitgezien alsof ze wel een opkikkertje kon gebruiken.

Op dat punt van haar gedachten aangekomen, kwamen Huug, Julian en Tessa naar buiten. Chantal herkende hen meteen. Ze zwaaide naar het kleine meisje, dat enigszins verlegen naar haar lachte. Huug, in gesprek met een andere man, keek naar haar. Hij zei iets tegen zijn gesprekspartner, waarna ze haar kant op kwamen.

‘Jij moet Chantal zijn, klopt dat?’ vroeg Huug. ‘Toen Penny me over je vertelde, begreep ik dat jij de vrouw moest zijn die ik bij de liften had gezien. Wat een lief gebaar, die bloemen.’

‘Het was niets,’ wuifde Chantal dat weg. ‘Achteraf ben ik zelfs blij dat ik ze aan haar gegeven heb, in plaats van aan degene voor wie ze bestemd waren.’ Ze stak haar hand naar hem uit. ‘Gefeliciteerd met de geboorte van je dochter. Jij ook gefeliciteerd,’ wendde ze zich tot de andere man terwijl ze ook hem de hand schudde. ‘Met de geboorte van... een nichtje?’

‘Mis gegokt,’ lachte de man. Hij hield haar hand iets langer vast dan strikt noodzakelijk was. ‘Ik ben Guido Metzelaer, een oude kennis van Huug. We kwamen elkaar toevallig net tegen in de hal. Maar bedankt voor je felicitaties.’

‘Sorry.’ Chantal voelde dat ze begon te blozen en dat kwam niet alleen door haar vergissing.

Alsof het vanzelfsprekend was kwam Guido naast haar zitten op het bankje.

‘Mag ik?’ vroeg hij. ‘Ik heb behoefte aan een sigaret na anderhalf uur ziekenbezoek bij een collega.’ Terwijl hij sprak, haalde hij een pakje sigaretten tevoorschijn dat hij haar aanbood. Chantal weigerde. Ze bezat vele ondeugden, maar roken hoorde daar niet bij, dat had ze nog nooit lekker gevonden.

‘Ik ga naar huis,’ zei Huug. Hij pakte Tessa, die weg wilde lopen, snel bij haar hand en riep Julian bij zich. ‘Nogmaals bedankt en misschien tot ziens.’

Chantal zwaaide nog een keer naar Tessa. Eigenlijk wilde ze naar huis, want ze moest ondertussen nodig iets eten, maar het leek zo onbeleefd om meteen op te staan nadat die Guido bij haar was komen zitten.

‘Jullie conversatie maakt me nieuwsgierig,’ merkte hij op. ‘Begrijp ik het goed dat je bloemen aan Huugs vrouw hebt gegeven terwijl je haar helemaal niet kent?’

‘Dat klinkt een beetje vreemd,’ gaf Chantal toe. Ze deed hem het verhaal uit de doeken en hij moest er hartelijk om lachen.

‘Geen ruzie gehad met degene voor wie de bloemen bestemd waren?’ informeerde hij.

‘Jawel.’ Ze trok een grimas. ‘Maar niet vanwege de bloemen. Eerst foeterde hij me uit omdat ik te laat was, vervolgens reageerde hij sarcastisch op mijn opmerking dat ik nog niet gegeten had en daarna deed hij heel kleinerend omdat ik op de verkeerde afdeling was beland. Ik ben maar weggegaan voordat hij me ook nog ging beschuldigen van het feit dat ik hem een blinde-darmontsteking had bezorgd.’

Guido lachte nu voluit. ‘Dat klinkt nog erger dan mijn bezoek hier, en ik had al zo’n medelijden met mezelf. Ik heb anderhalf uur zitten luisteren naar de klaagzang van mijn collega met hartklachten. Al die tijd hoopte ik dat er nog iemand op bezoek zou komen, zodat ik met goed fatsoen weg kon gaan. Helaas

gebeurde dat niet, zodat ik het gehele bezoekuur uit moest blijven zitten.'

'Arme jij,' leefde Chantal met hem mee. 'Zo te horen mag je die collega niet erg. Waarom ga je dan toch op bezoek?'

'Menslievendheid,' was zijn antwoord. 'Ik zie eruit als een macho, maar diep in mijn hart ben ik een heel lieve man.'

'Ik geloof je onmiddellijk,' lachte Chantal.

'We delen samen een kantoor bij het bouwbedrijf waar ik logistiek medewerker ben,' ging hij nu serieus verder. 'En Joop ligt hier al een week, dus ik kon niet anders doen dan mijn gezicht een keertje laten zien. Helaas liep mijn geplande halve uurtje dus uit, ik kon niet anders dan blijven. Die man is nooit getrouwd geweest en heeft geen kinderen, hij moet zijn verhaal toch ook een keertje aan iemand kwijt.'

'We kunnen een verzoek indienen of ze hem bij Jurgen op de kamer leggen,' bedacht Chantal. 'Die krijgt ook bijna geen bezoek. Dan kunnen ze elkaar vermaken. Joop met klaagverhalen, Jurgen met zijn chagrijnige reactie.'

'Ik geloof niet dat ik mijn collega dat aan wil doen. Jurgen is je vriend?' Het klonk meer als een constatering dan als een vraag.

'Ex-vriend,' verbeterde ze hem. 'Sinds...' Ze keek op haar horloge. 'Sinds iets meer dan een uur. Zit ik hier werkelijk al zo lang? Geen wonder dat ik honger heb.' Als om haar woorden te bevestigen begon haar maag luid te rammelen.

'Dat klinkt zoals ik me voel.' Guido sprong overeind en trok haar zonder plichtplegingen aan haar hand omhoog. 'Hier aan de overkant zit een eetcafé. Zullen we daar samen een hapje gaan eten? Mijn maaltijd is er ook bij ingeschoten vandaag.'

'Waarom niet? Ik rammel.'

‘Dat hoorde ik,’ zei hij droog.

Een halfuur later zaten ze allebei met een groot bord met patat, saté en sla voor hun neus.

‘Heerlijk,’ genoot Guido. ‘Persoonlijk vind ik dit altijd lekkerder dan een maaltijd met een ingewikkelde naam in een sterrenrestaurant.’

Chantal keek verrast op van haar bord.

‘Dat vind ik nou ook, maar het is not done om daarvoor uit te komen. Mijn vriendengroep denkt er gelukkig hetzelfde over, maar onder bijvoorbeeld collega’s is het wat anders. Als je de dertig gepasseerd bent, mag je er zo niet meer over denken, lijkt het wel. Dan hoor je dit ontgroeid te zijn. Net als picknicken in het park. Ineens moet je op een duur terras gaan zitten om daar een broodje te bestellen. Zelf je eten klaarmaken en meenemen mag blijkbaar alleen als arme student.’

‘Ik vind picknicken heerlijk,’ zei Guido. ‘Wat lekker verfrissend om eens iemand tegen te komen met dezelfde ideeën. Ga door. Wat vind je van de uit Amerika overgewaaide hype om onderweg naar je werk koffie te kopen?’

‘Zwaar overdreven,’ antwoordde Chantal zonder erover na te hoeven denken. ‘Pure aanstellerij. Bij ons in het zonnebankcentrum werkt zo iemand. Een hartstikke leuke meid verder, maar ze stapt iedere ochtend binnen met zo’n kartonnen beker koffie in haar hand, terwijl wij een prima apparaat hebben staan. Ze vindt zo’n coffee-to-go, zoals ze het noemt, interessant staan. Ik neem wel een bak koffie voor ik thuis de deur uit ga, burgerlijk of niet.’

‘Mijn idee,’ knikte Guido.

‘Ik heb haar weleens gevraagd waarom ze die beker thuis niet met koffie vult voor ze naar buiten gaat, dat is een stuk goedkoper,’ vertrouwde Chantal hem toe.

‘Laat me raden: sindsdien praat ze niet meer met je,’ veronderstelde Guido met pretlichtjes in zijn ogen.

‘Het scheelt weinig. Als blikken konden doden had ik hier niet gezeten. Ze vindt me onvolwassen en absoluut niet interessant of modern. Ik ben zóóóó jaren tachtig.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Dat ik geen Black-Berry heb, maakt me ook al een voorwereldlijk monster.’

‘Dus ik ben niet de enige zonder zo’n apparaat? Yes! Ik begon me al een buitenbeentje te voelen. Mijn mobiel is drie jaar oud en naar de reacties van anderen te oordelen hoort hij in het stenen tijdperk thuis. Ze lachen me uit omdat ik geen andere wil, maar waarom zou ik? Deze doet het nog prima. Ik kan er geen foto’s mee maken, nou en? Daar heb ik een fototoestel voor.’

‘Toch niet eentje waar nog een rolletje in zit dat ontwikkeld moet worden?’

Hij grijnsde breed. ‘Dat nog net niet. Ik sta wel met één been in deze eeuw, hoor. Als mijn mobiel het begeeft koop ik waarschijnlijk ook wel zo’n apparaat waar van alles en nog wat op zit, maar ik vind het onzin om zo’n ding aan te schaffen alleen maar omdat je anders niet meetelt.’

‘Overconsumptie ten top,’ knikte Chantal. ‘Zal ik iets opbiechten? Ik heb zelfs nog een videorecorder staan. Ik gebruik hem zelden, want ik neem maar af en toe iets op en films huren doe ik helemaal niet, maar zolang hij het nog doet ben ik niet van plan om hem te vervangen door een dvd-speler.’

Guido hief zijn glas naar haar omhoog. ‘Volgens mij kunnen wij het samen prima vinden. Met dank aan Jurgen die jou het ziekenhuis uit heeft gejaagd.’

‘Jurgen? Wie is dat ook alweer?’ grinnikte Chantal terwijl ze zijn gebaar beantwoordde. Hun glazen tikten vrolijk tegen elkaar aan.

Het was een grapje, maar het was een feit dat ze niet meer aan Jurgen had gedacht sinds ze met Guido in gesprek was geraakt. Het klikte wonderlijk goed tussen

hen, ze zaten te kletsen en te lachen alsof ze oude vrienden waren in plaats van wildvreemden. Chantal had al veel vrienden versleten in de loop der jaren, maar dit was voor het eerst dat ze zich zo op haar gemak voelde bij een man.

Olga van der Meer

Onzichtbaar verbonden

Penny en Chantal leiden totaal tegengestelde levens. Penny is directeur van een reclamebureau en moeder van drie kinderen, Chantal is een jonge, onafhankelijke vrouw die al heel veel vriendjes heeft versleten, maar zich aan niets of niemand wil binden. Ze hebben één ding gemeen: allebei kampen ze met een onverklaarbare leegte. Penny vlucht in haar werk om dat gemis niet te voelen – het kan haar niet druk genoeg zijn. Chantal krijgt het juist benauwd van de gedachte om zich aan iets of iemand te binden. Als ze per toeval met elkaar in contact komen, klikt het verbazend goed. Maar hoeveel ze precies van elkaar kunnen leren, kan geen van beiden vermoeden.

Olga van der Meer schrijft al sinds de jaren negentig familieromans. Haar totale oeuvre bestaat uit meer dan dertig boeken, waarvan de meest recente zijn *Familieproblemen* en *De verkeerde keus*.

